A. 1838. N°. 61.

LEYDSCHE COURANT.

MAANDAG, 21 MEI.

NEDERLANDEN.

LEYDEN den 20sten Mei.

Z. K. H. de Prins *van Oranje* is gisteren morgen, omstreeks 5 ure, deze stad gepasseerd, komende van 's Hage en zich naar Kassel begevende, om van daar naar Weenen voorts te reizen.

— Ter vervulling der vacature, ontstaan bij de Kamer van Koophandel en Fabrijken alhier, door het overlijden van den Heer *J. Scheltema Jz.*, is door Zijne Maj. benoemd tot Lid van dezelve Kamer de Heer *Jan Zwierzee*.

— Men meldt uit 's Gravenhage van den 18 Mei:

Het heeft Z. M. dezer dagen behaagd, den gepensioneerden Colonel *Mounier* den rang van Generaal-Majoor te verleenen, en zulks zonder bezwaar voor 's Rijks kas.

— Voorts is, dezer dagen, op daarzelfs verzoek, eervol uit de dienst ontslagen, de tweede Luitenant van de 18de afdeeling infanterie *A. G. W. Ramaer*.

— Zijne Maj. heeft den heer *C. Nyssen* benoemd tot Vice-Consul te Tunis.

— Zijne Maj. heeft aan den Utrechtschen Hoogleeraar *Schroeder van der Kolk* eene gouden medaille geschonken, als bewijs van Hoogstdeszelfs tevredenheid over het behandelen van krankzinnigen.

— Zijne Maj. heeft het verzoek van den te Rotterdam veroordeelden *J. A. Holtus*, om het arrest tegen hem geslagen, niet te Rotterdam te ondergaan, gewezen van de hand.

— Gisteren middag, omstreeks drie ure, is Zijne Maj., die gisteren morgen in de Residentie was aangekomen, naar het *Huis ten Bosch* teruggekeerd.

— Naar men verneemt, is er gisteren een renbode naar Berlijn afgezonden, die waarschijnlijk aan de betrekkingen van het Koninglijke Gezin, aldaar, de tijding van den ontstanen brand op het *Huis ten Bosch* zal overbrengen, een brand, waarvan de gevolgen onberekenbaar konden kunnen geweest zijn, doch welke zich, dank zij der Voorzienigheid, slechts tot eenige schade bepaald heeft.

— Naar men verneemt, is de vroeger aangekondigde groote schilderij van onzen verdienstelijken stadgenoot den heer *C. Kruseman*, voorstellende het kweetsen van het paard van Z. K. H. den Prins *van Oranje*, op den 12 Augustus 1831, te Bautersem, thans voltooid. Z. K. H. is dezelve Donderdag morgen komen bezigtigen, en heeft haar, na Hoogstdeszelfs goedkeuring te hebben bemagd, met willvaardigheid van den kunstenaar aangenomen, als eene bruid, aan den moed en het beleid, door den Prins in den dienstdagschen veldtogt van den dag gelegd, en wegens de gewigtige diensten, door Z. K. H., in die roemrijke dagen, aan het Vaderland bewezen. Binnen kort zal deze schilderij voor het publiek worden ten toon gesteld.

— Door den Directeur-Generaal van Oorlog zal, op Vrijdag, den 15den Junij aanstaande, worden aanbesteed de levering van 260 stuks runderdeeksels, mitsgaders van het benoodigd legstroo, en zulks ten behoeve der troepen, die, in den loop dezes jaars, aanvangende met den 15den Julij aanstaande, in het kamp bij Reijen zullen worden vereischt.

— In het afgeloopen jaar is de Hoogleeraar *Cousin*, door den Minister voor het openbaar onderwijs in Frankrijk, naar ons land gezonden, om er den staat van het lager onderwijs na te gaan. Dit jaar heeft de Minister van Binnenlandsche Zaken, Graaf *de Montalivet*, den heer *Moreau Christophe*, Inspecteur-Generaal van de gevangenissen in Frankrijk, gelast, de vooraanstaande gevangenissen in de Nederlanden te bezoeken en zich met de meeste zorg op de plaats zelve, met het stelsel onzer kolonien van landbouw bekend te maken. Deze zending is thans vervuld. Men hoopt, dat de heer *Moreau Christophe* van den uitslag der hem opgedragene zending, even voldaan moge zijn, als de heer *Cousin* van de zijne schijnt geweest te zijn; hoe het zij, met eenigen hoogmoed zien wij, dat onze inrigtingen ten voorwerp van beoefening strekken aan een der beschaafdste volken, terwijl men ons maar af te dikwerf voor stationair, zoo niet voor teruggaande houdt.

— Sedert de laatst gedane bekendmaking zijn door de belanghebbenden geligt de navolgende door Z. M. verleende octrooijen:

Een octrooi in dato 13 November 1837, voor den tijd van tien jaren verleend aan *W. Wright* te Manchester, domicilium verkozen hebbende bij Mr. *A. M. C. van Hall*, Advocaat te 's Gravenhage, op de invoering van eene verbetering in de spinwerktuigen.

Een octrooi in dato 9 December 1837, voor den tijd van tien jaren verleend aan *R. W. Urling* te Londen, domicilium verkozen hebbende bij Mr. *A. M. C. van Hall*, Advocaat te 's Gravenhage, op de invoering van zekere verbeteringen in het werktuig gebezigd tot het knarren van katoen, vlas, wol, zijde en andere vezelachtige stoffen.

Een octrooi in dato 28 Maart 1838, voor den tijd van vijftien jaren, van den 26sten April 1835 af, verleend aan *J. Farlon* te Stoke Prior, in Engeland, domicilium verkozen hebbende bij *C. C. Uhlenbeck* te Amsterdam, op de invoering van eene nieuwe verbetering in de toestellen om water in stoomketels te brengen door behulp van stoom of andere veerkrachtige vloeistoffen, of ook door drukking van lucht eene werktuigelijke kracht te verkrijgen, en om vloeistoffen voort en op te stuwen.

Een octrooi in dato 28 Maart 1838, tot den 18 April 1851, verleend aan *W. Newton* te Londen, domicilium verkozen hebbende bij *C. C. Uhlenbeck* te Amsterdam, op de invoering van eene nadere verbetering in het bereiden van verwstoffen en het vervaardigen van kleuren, en daarmede te verwen, kleuren te drukken en te schrijven, waarvoor hij reeds een octrooi van invoering heeft bekomen in dato 1 November 1837, voor den tijd van vijftien jaren, van den 18den April 1836 af.

Een octrooi in dato 30 Maart 1838, voor den tijd van vijftien jaren, van den 16den December 1836 af, verleend aan *R. Brain* te Londen, domicilium verkozen hebbende bij *C. C. Uhlenbeck* te Amsterdam, op de invoering van zekere brandstof, geschikt voor alle soort van gebouwen en vertrekken en andere zaken en plaatsen, welke kunsthitte vorderen, te verwarmen, gelijk mede van zekere kagchels en toestellen, om daarin die brandstof te gebruiken.

Een octrooi in dato 14 April 1838, voor den tijd van tien jaren verleend aan *Allart* te Parijs, domicilium verkozen hebbende *W. Willink Jr.* te Amsterdam, op de invoering van een nieuw behoedmiddel tegen het maken van vervalschingen in openbare en bijzondere geschriften.

Een octrooi in dato 15 April 1838, voor den tijd van vijftien jaren, van den 22 Julij 1835 af, verleend aan *Miles Berry* te Londen, domicilium verkozen hebbende bij *C. C. Uhlenbeck* te Amsterdam, ter invoering van eene verbeterde wijze om metaalplaten zamen te voegen tot het vervaardigen van ketels en andere zaken.

— Op den 1sten April dezes jaars bevonden zich in de kolonien der Maatschappij van Weldadigheid 8421 personen, waarvan in de gewone kolonien [illegible] Wilhelmina Zuidwijk 1392, in Veenhuizen 1ste gesticht 1550, 2de gesticht 1[illegible], 3de gesticht 1329 enz. Het voorhanden zijnde vee in deze kolonien bestond op het genoemde tijdstip uit 80 paarden, 1223 koeijen, 40 stuks jong vee en 3211 schapen.

De staat der gezondheid is in alle kolonien gewenscht. De vochtigheid der weders heeft de werkzaamheden, die, uit hoofde van den langdurigen winter, reeds vertraagd waren, nog al meer vertraagd. Naar de laatste berigten, scheen het weder echter beter te worden. De aardappelen hebben in de koulen van den vorst weinig of niet geleden, maar zijn alle behoorlijk droog in dezelve gekomen zijnde, 800 ondervinders meer, bepaaldelijk te Willemoord, nog in eenig verlies. Men is met het poten van vroeg rijpe aardappelen begonnen. Het zaaijen der zomergroenten is [illegible]. Te Ommerschans zal men waarschijnlijk meer het zelf gewonnen hout geheel toekomen. In de Zuidelijke kolonien wordt het ontbrekende nog aangekocht. De veestapel blijft over het geheel in vrij goeden staat, alleen de schapen vinden op het veld weinig of niets te grazen. Het turf graven heeft eindelijk een begin genomen; 12 vaartuigen met turf zijn er te Veenhuizen dit voorjaar reeds afgevoerd, en bij de gunstige hoedanigheid van den turf, wacht men nog meerdere aanvraag.

De fabrijkmatige werkzaamheden blijven in den gewonen goeden loop. Het getal weefgetouwen, voor katoen in werking, bedraagt thans 160, en na de ontvangst van garens zullen er dadelijk nog 40 bijkomen. Te Ommerschans wordt eene proeve genomen met het weven van gekleurde kaatoenen doeken en van boezelaarsbont, en te Veenhuizen van rodde baai; een en ander tot eigen gebruik.

— Voorts meldt men nog uit 's Gravenhage van den 19 Mei:

Heden morgen is uit deze Residentie vertrokken de heer *de Hochschild*, Envoyé-Extraordinaris en Minister-Plenipotentiaris van Zweden en Noorwegen aan het Nederlandsche Hof, zich met verlof voor eenigen tijd derwaarts begevende.

— Met genoegen heeft men heden opgemerkt, dat de werkzaamheden, tot herstelling der aan het *Huis ten Bosch* veroorzaakte schade, met ijver worden voortgezet en dat men zich vleijen mag, dat er weldra, uiterlijk, van den brand, die het gebouw geteisterd heeft, niets te bespeuren zal zijn.

— Uit Dordrecht meldt men van den 18 Mei:

In den afgeloopen nacht, tusschen 2 en 3 ure, is te Oud-Alblas bij het tollak, brand uitgebarsten in de woning van *W. van Asperen*, welke, benevens een daarneven staand huis en nog eene schuur, de laatste aan iemand te Alblasserdam toebehoorende, geheel in de asch gelegd zijn. Hoe die brand aangekomen zij, is nog een raadsel. De bewoners van het huis, waarin de brand begonnen is, hebben zich zelven, benevens een bed, een kist enz. kunnen redden. De bewoner van het mede afgebrande huis heeft groot gevaar geloopen om in hetzelve te verbranden, en is ter naauwernood, door het van buiten maken van opening, gered geworden. Uit zijn huis is niets gered, even min als uit de schuur, waarin wagens enz. verbrand zijn. De beide laatste gebouwen, even als al wat daarin was, waren onverzekerd. Daarentegen hadden de bewoners van het eerstgemelde alles, het huis te Papendrecht en den inboedel te Alblasserdam, tegen brandschade verzekerd.

— De Belgische Senaat heeft een dergelijk adres, als de Kamer der Vertegenwoordigers, voor het ongeschonden blijven van het grondgebied, aangenomen.

— Volgens eene statistieke opgave, is de sterkte van het Belgische legerals volgt verdeeld:

Algemeene staf	78	officieren.
Plaatselijke staven	162	»
Intendance	39	»
Staf der artillerie en genie	99	»
Infanterie, waarvan 47,384 met verlof	80,772	manschappen.
Cavallerie, waarvan 588 met verlof	8,356	»
Artillerie, waarvan 1,159 met verlof	8,407	»
Genie, waarvan 400 met verlof	1,518	»
Gendarmerie	1,227	»
Gezondheidsdienst	657	»
	101,225	»

De werkelijke sterkte zou dus bedragen 51,884 manschappen, terwijl 49,581 zich met verlof in hunne haardsteden bevinden.

GRIEKENLAND.

Athene den 29 April. Op het eiland Hydra is, ter oorzake van de ligting tot de krijgsdienst, een opstand uitgebarsten, waarin de Gouverneur, zonder den weêrstreven moed van twee mannen gewis zou vermoord geworden zijn. De Gouverneur was namelijk door het graauw reeds zeer mishandeld en men sleepte hem voort om hem af te maken, toen gemelde twee mannen het voorstel deden hem liever te verdrinken, hetgeen algemeen werd toegejuicht. Dadelijk sprongen zij in een vaartuig met den Gouverneur bij zich, doch in plaats van hem, op zekeren afstand gekomen, te verdrinken, spanden zij alle krachten in en roeiden met hem voort naar Paros, terwijl het volk op Hydra van woede buiten zich zelve was.

Zoodra was niet van deze gebeurtenis berigt te Athene aangekomen, of terstond begaf zich de Minister van Marine naar Hydra. Op aanrading van eenige, van boven de rotsen af roepende stemmen zette hij echter geen voet aan wal, maar vaardigde van boord eene bekendmaking aan de Hydrioten uit, waarbij hun vier dagen tijds werden verleend om tot de orde terug te keeren, bij gebreke waarvan tegen hen zonder eenige mistrel de strengste en nedrukkelijkst afdoende maatregelen zouden worden in het werk gesteld. Te gelijker tijd werd een groot aantal der garnizoenstroepen ingescheept, om tegenover Hydra de uitkomst af te wachten. Middelerwijl kwam eene deputatie der opstandelingen aan den Koning voor den Piraeus aan, die echter als van muiters komende, natuurlijkerwijze werd afgewezen. Men zag nu in groote spanning den afloop van den zoo lankmoedig verleenden terugtijd te gemoet, te meer, daar de meeste Kapiteinen en verdere officieren der Griekse marine Hydrioten zijn, en dus, zoons tegen vaders, broeders tegen broeders, vijandig zouden hebben moeten strijden. De jongste berigten inden intusschen zeer gerustestellende. Nog vóór den afloop der vier dagen zijn de eigenlijke roervinken, uit vrees van te zullen uitgeleverd worden, heimelijk van het eiland verdwenen; en de zaak wordt als bijgelegd beschouwd.

SPANJE.

Berigten over Parijs van den 18 *Mei.*

TELEGRAPHISCHE DEPECHE.

BAYONNE, 15 *Mei.*

Volgens berigten uit verschillende streken, beden van de grenzen zijn gekomen, hebben vele Carlisten de gelederen hunner partij verlaten, en, ten gevolge van vreeselijke wanorden, is Don *Carlos* uit Estella vertrokken en heeft zich naar Onate begeven.

— Er wordt uit het Fransche grensdorp Ainhoa van den 10den het volgende geschreven:

Onder het 3de bataljon van Navarre in dienst van Don *Carlos* heeft den 3 Mei, te Aoiz eene muiterij plaats gehad. De Brigadier *Tarragual*, die aan het hoofd daarvan stond, heeft de vlugt moeten nemen, om niet vermoord te worden. Hij heeft zich naar Estella begeven, ten einde van het gebeurde aan zijnen meester verslag te doen. De uitgeputte toestand des lands ten gevolge der onophoudelijke gedwongene leveringen, en de wanbetaling van soldij hebben tot dezen soldaten-opstand aanleiding gegeven. Na de vlugt van *Tarragual*, is het muitende bataljon geheel uiteengeloopen. Eenige soldaten daarvan hebben zich naar Pampeluna begeven; vele anderen hebben zich te Lumbier en Puente la Reyna in handen van de Overheden der Koningin gesteld.

Eene gelijke gebeurtenis heeft drie dagen later, den 6 Mei, te Estella plaats gehad. Het 5de bataljon van Navarre is aldaar aan het muiten geslagen. Twee sergeanten, gewezene studenten te Onate, hebben zich aan het hoofd der opstandelingen gesteld, na dezen onder het oog te hebben gebragt, dat de geheele opoffering des vaderlands volstrekt noodeloos was, dat het tijd werd, om ten minste eenige soldij te ontvangen; en dat men van de Carlistische Overheden eene menschelijker behandeling omtrent de bloedverwanten der deserteurs moest eischen, die allen tot ballingschap gedwongen werden. Men heeft zich gehaast, om deze muiters tevreden te stellen, door het weinige geld, dat zich in de kassen bevond, onder hen uit te deelen, en men verzekert, dat de Carlistische Gouverneur van Eastin gisteren, den 9 Mei, bevel heeft ontvangen, om de bloedverwanten der deserteurs weder in Navarre toe te laten en hen verlof te geven van naar hunne haardsteden terug te keeren. De tijding daarvan heeft in het geheele land groote vreugde verwekt.

Ook zouden zeer vele Carlistische officieren, die onder *Guergué* dienen, aan den Pretendent een verzoekschrift hebben ingediend, om van de gehoorzaamheid aan dien Bevelhebber ontslagen te zijn.

Men verklaart echter van den kant der Carlisten al die gerüchten voor onwaar of zeer vergroot, en nitgedacht ter oorzake om eene Spaansche leening voor de Koningin te doen doorgaan.

— Het Carlistisch Oppenhoofd *Negri*, na vele nederlagen geleden te hebben, zou eindelijk krijgsgevangen gemaakt en naar Burgos gevoerd zijn. Ook zouden *Merino* en *Cabrera* zich vereenigd hebben.

— Uit Bayonne wordt gemeld, dat de Carlistische Generaal *Guergué* bezit heeft genomen van twee forten in de nabijheid van Bilbao; deze forten echter schijnen niet bijzonder verdedigd te zijn geweest.

— Een Madridsch blad meldt, dat aan de Spaansche Regering door de bankiershuizen *Lafont en Comp.* te Madrid en *Laffitte en Comp.* te Parijs, voorstellen tot eene leening gedaan waren.

— De Kamer van Afgevaardigden te Madrid heeft besloten aan de Generaals *Iriarte*, *Latre* en *Pardinas* openlijken dank te zeggen, voor de bewijzen hunner dapperheid, welke zij in het verslaan der Carlisten gegeven hebben.

DUITSCHLAND.

— HH. MM. de Koning en Koningin van Hanover, zijn den 11den te Berlijn met hun gevolg aangekomen. Er werd hun eene gerechtsmaaltijd aangeboden, die zij echter vriendelijk hebben afgeslagen.

Ook de regerende Hertog van Brunswijk is hier gearriveerd. Op den 10den verwachtte men den Groot-Hertog en de Groot-Hertogin van Mecklenburg-Strelitz, den 12den den Groot-Hertog en de Groot-Hertogin van Mecklenburg-Schwerin, gelijk ook den Hertog en de Hertogin van Anhalt-Dessau; den 19den des namiddags tusschen 5 en 6 ure, de Keizerin van Rusland met den Grootvorst troonopvolger, de Grootvorstin *Alexandra* en de Grootvorsten *Nicolaas* en *Michael*. De Koning van Wurtemberg zal den 23sten hier arriveren. De dag der aankomst van den Russischen Keizer is nog niet vastgesteld, hoewel Hoogstdezelve waarschijnlijk mede in de laatste dagen dezer maand wordt verwacht.

De Pruissische Gezant aan het Beijersche Hof *von Dönhoff*, alsmede de heer *Rothschild* uit Frankfort; zijn insgelijk hier aangekomen.

— De Turksche Gezant *Kiamil*-Pacha is den 14den ten gehoor bij den Koning van Pruissen toegelaten; *Z. M.* heeft de door eenen tolk vertaalde Arabische aanspraak, zeer vriendelijk beantwoord.

— De Pruissische Gezant te Rome, *von Bunsen*, is den 10 Mei te Munchen aangekomen.

— Uit Aken meldt men van den 15 Mei, dat, hoewel de Belgische en Fransche dagbladen van eene groote krijgsmagt spreken, die in de Rhijnprovincien zouden bijeengetrokken worden, wegens de demonstratien van het Fransche leger aan de Belgische grenzen; men aldaar van geene verplaatsing van troepen iets wist; doch dat mogelijk de bijeenkomst der landweer tot de gewone voorjaars-oefeningen tot die geruchten zullen aanleiding gegeven hebben.

— Men wil te Frankfort uit Rome berigt hebben, dat de Paus andere inzigten omtrent de leer van *Hermes* gekregen had en het voortaan zou geoorloofd zijn, aan de Katholijke Hoogescholen die leer te onderwijzen.

— De *Allgemeine Leipsiger Zeitung*, bevat den volgenden, onder dagteekening van den 3den dezer, van de boorden van den Neder-Rhijn geschreven brief:

„Bij het redeneren over België en het kritisch onderzoeken van den tegenwoordigen toestand van het vraagstuk der 24 artikelen, vergeet men gewoonlijk dat de stelling van België tegen over sommige der Hoven, die aan de Londensche Conferentie hebben deel genomen, en die mede onderteekenaars zijn van het tractaat van 1831, merkelijk veranderd en, in plaats van gunstiger, minder gunstig geworden is, ten gevolge van den invloed, welken België op de Kerkelijke aangelegenheden en de inwendige rust van de Pruissische Rhijn-provincien heeft uitgeoefend. Ofschoon men niet regtstreeks aan het hof van Brussel kunne verwijten van die, met het regt der volken strijdige bemoeijingen van de Belgische geestelijkheid, bevorderlijk te zijn; zoo verdient het niet te min eenig verwijt ten opzigte van het stilzwijgen, hetwelk het bewaart omtrent die kuiperijen, die voor het naburige land zoo schadelijk zijn geworden, alsmede omtrent deszelfs handhaving in het bezit van een Ministerie, hetwelk zich openlijk in naauwe alliantie stelt met de geestelijkheid en zich zelfs niet ontziet, zich van de revolutionnaire drukpers te bedienen. De voorzigtigheid, de billijkheid en eene gezonde waardeering der betrekkingen, die de gevolgen zijn van de nabuurschap en van de tractaten, hadden het Belgische hof moeten nopen, zich los te maken van eene zoo onvoorzigtige administratie en er eene te benoemen, die het vertrouwen konde bezitten van de Mogendheden, aan welke het jongdige België zoo veel verschuldigd is. Men kwam ten antwoord te geven, dat het hof onvermogend is geweest zulks te doen, en dat het handhaven van het Ministerie *de Theux*, als zijnde de getrouwe vertegenwoordiging van de Roomsch-Katholijke bevolking, eene onvermijdelijke noodzakelijkheid is geweest; bewijst men, wel is waar, dat er eene magt bestaat die sterker is dan het Gouvernement, maar ook tevens bewijst men dat de gevoelens van de meerderheid der bevolking, zoo als dezelve zich hier door tusschenkomst der geestelijkheid voordoen, aan de naburige Staten niet den minsten waarborg, noch voor het tegenwoordige, noch voor de toekomst leveren. Aan den eenen of anderen kant is zoo veel althans zeker, dat het wezenlijk gezag, hetwelk België regeert, door de bewuste gebeurtenissen in eenen zeer hagchelijken toestand is gebragt, en op zijn minst genomen is het zeer zonderling, van in een oogenblik, waarop men ten ernstigste versoend wordt, om ophelderingen en voldoeningen te geven, niet anders te doen houden dan eene zoo uiterst vijandige taal en aan te komen met reserven omtrent de 24 artikelen, zoo als men zulks dagelijks in de Belgische, Engelsche en Duitsche bladen ziet gebeuren.

„In alle geval zal Pruissen het tractaat van 1831 in al deszelfs artikelen willen handhaven en zal het dit heilen des te sterker willen, nadat het voorbeeld van Keulen en de woelingen van heimelijke Belgische zendelingen, den geest van wederstand ook in deszelfs Poolsche provincien ontstoken hebben. Niets is natuurlijker, dan dat Rusland, die voor deszelfs Poolsche provincien hetzelfde moet duchten; en die zelfs buiten dien het nieuwe Belgische Rijk tot dus verre zeer koel behandeld heeft, door dezelfde belangen bestierd, de bedoelingen van Pruissen met alle magt zal deelen en ondersteunen. Eenige pogingen van dweepzieke prelaten in Hongarije, ter ondersteuning van aanmatigingen van Rome, hebben ook Oostenrijk reeds tot nadenken gebragt.

„De tijdingen uit Engeland doen mede genoegzaam zien, dat Lord *Palmerston* ongenegen is om de reeds zoo langdurige Hollandsch-Belgische quaestie, zich, door de weigering van *Leopold* om het tractaat van 1831 onvoorwaardelijk aan te nemen, te zien vereenwigen. Wat *Lodewyk Philips* betreft, deze Vorst is te verstandig om zich te wagen aan eene vredebreuk met de Mogendheden van het vaste land, zoo dra deze het eens zullen zijn omtrent de groote vraag; en zoo men wilde beweren, dat België mag betrouwen, zich tot de aanneming der 24 artikelen, zoo als die in 1831 zijn vastgesteld, niet te zullen zien dwingen, zoo zou hierop geantwoord kunnen worden, dat de veldtogt van Antwerpen eene nieuwe theorie van het regt der volken heeft daargesteld, volgens welke er gevallen bestaan in welke men, zonder regtstreeksche vijandelijkheid en zonder formeele oorlogsverklaring, zijne toevlugt neemt tot het bezigen van vriendschappelijke dwangmidden van geweld. Hetgene in 1832 door de Mogendheden, die meer tot Holland dan tot België overhelden, aan *Lodewyk-Philips* als goed en wel is afgenomen, zou nu ook, indien eene dier Mogendheden die theorie ook thans wilde toepassen, door *Lodewyk-Philips* niet dan als goed en wel kunnen worden opgenomen."

GROOT-BRITANNIE.

LONDEN den 16 Mei. Aan Sir *R. Peel* is, Zaturdag laatstleden door de Tory-partij in het Lager-Huis, ten getale van 313 leden, eene partij gegeven, bij welke de Marquis *van Chandos*, voorzitter was en eene zeer vereerende aanspraak aan Sir *Peel* gehouden heeft, welke in eene lange rede door hem is beantwoord en met zeer veel levendigheid toegejuicht.

Deze maaltijd was vooral gegeven, om de Tory-leden van het Huis tot het gezamenlijk besluit te brengen, om de beraadslagingen over de tienden-wet in Ierland, welke den 14den moest plaats hebben, en ter oorzake van welker aanneming het Ministerie *Peel* in 1835 was afgetreden, tegen den zin der Ministers te doen uitloopen.

In de vergadering van den 14den deed dan ook Sir *Th. Acland* het voorstel, dat alvorens de besluiten van 7 en 8 April 1835 zouden worden uitgetrokken, waarop bepaald was dat, bij de regeling der tienden in Ierland, het overschot van de inkomsten der Gevestigde Kerk voor de godsdienstige en zedelijke opvoeding der ingezetenen van alle geloofsbelijdenissen zou aangewend worden. Verscheiden leden hebben zich, zoowel den dag als den volgenden, over deze zaak laten hooren, onder welke zich de heer *O'Connell* onderscheidde door zeer voor hem ongewone bevigheid, in het uitvaren tegen de wijze op welke de Ieren sedert eeuwen door Engeland onderdrukt werden, terwijl hij, van den vrijheids-oorlog der Noord-Amerikanen gewagende, niet ondubbelzinnig te kennen gaf, dat de meerderheid der Iersche bevolking wel eens tot een gelijken stap zou kunnen komen.

Dingsdag is het tot eene stemming gekomen, bij welke het voorstel der Conservativen, met 317 tegen 298 stemmen verworpen is, zoodat de ministeriele motie met de niet aanzienlijke meerderheid van 19 stemmen is doorgegaan.

FRANKRIJK.

PARIJS den 18 Mei. In eenen bijzonderen brief uit deze stad, waarin gezegd wordt, dat de militaire bewegingen naar de Belgische grenzen steeds voortduren, leest men het volgende:

Desniettegenstaande wordt gezegd, dat Frankrijk en Groot-Britannie overeengekomen zijn, dat België, nu de Koning der Nederlanden de 24 artikelen verklaard heeft te willen uitvoeren, gehouden is, om, zonder tegenstand, daaraan te voldoen, behoudens eenige vermindering op de aan Nederland te betalen sommen. Het Belgisch Gouvernement schijnt van deze zwakheling omtrent de aan Holland afgestane Limburgsche en Luxemburgsche gewesten te willen opwerpen, en deszelfs verklaringen zijn ook in dien geest opgesteld; maar dewijl het niet onmogelijk zoude wezen, dat bij de grensdelimitatie eenige lokale moeijelijkheden plaats vonden, heeft, zeggen de Ministerialen, het Kabinet noodzakelijk geacht, om de garnizoenen langs de grenzen te versterken, zonder echter, in eenig geval, van deze troepen een observatie-leger te willen maken.

— Na eene ziekte van weinige dagen is te Parijs den 16 Mei, des nachts ten 11 ure, overleden de Prins *de Talleyrand*. Sedert eenige dagen leed hij aan eene verzwering, die, in zijnen ouderdom, spoedig gevaarlijk werd; hij zelf schijnt echter zijnen dood niet zoo nabij zijnde gedacht te hebben daar hij sedert verscheidene jaren aan veelerhande ongemakken leed. Het volgende is eene korte schets van zijn Jeven, welker mededeeling wij niet onbelangrijk rekenen:

Charles Maurice de Talleyrand Périgord was in 1754 geboren. Hij overleed dus in den ouderdom van 84 jaren. Tot den geestelijken stand bestemd, onderscheidde zich de Abt *de Périgord* spoedig door de vlugheid van zijn vernuft en door zijne bijzondere schranderheid. Hij werd dan ook reeds in zijn 26ste jaar tot Agent-Generaal der geestelijkheid benoemd. Bisschop van Autun zijnde, toen de revolutie uitbrak, werd hij naar de Staten-Generaal afgevaardigd door de geestelijkheid van zijn Bisdom, die zich echter spoedig van hem afzonderde, daar zij de denkbeelden van haren Gevolmagtigde, te gewaagd vond. Hij nam de Bisschoppelijke dienst waar bij de godsdienstige plegtigheid der Confederatie in 1790, en was een der eersten die den eed van gehoorzaamheid aan de burgerlijke constitutie der geestelijkheid aflegde, hetgeen hem dan ook door Paus *Pius VI* in den ban deed leggen.

In 1792 met eene geheime zending naar Engeland belast, werd *Talleyrand* er zeer wel door *Pitt* ontvangen, doch blootgesteld aan de aanrandingen der Emigranten en Jacobijnen, kon hij in zijnen last niet slagen en vertrok naar de Vereenigde Staten, waar hij zich met handels-speculatien bezig hield. In 1795 werd het tegen hem uitgevaardigde decreet door de Convencie vernietigd en het werd hem geoorloofd, naar Frankrijk terug te keeren. Twee jaren daarna was hij reeds Minister van Buitenlandsche Zaken, doch ook spoedig genoodzaakt weder af te treden.

Hij was misschien niet een der officiele werktuigen der omwenteling van 18 Brumaire, doch zekerlijk was hij daarvan een der ijverigste bewerkers, en ontving tot belooning daarvoor zijne herstelling in den post van Minister van Buitenlandsche Zaken. *Buonaparte*, eerste Consul geworden zijnde, bevestigde hem in die betrekking en hij droeg zeer veel bij tot de tractaten van Luneville en Amiens. Omtrent dien tijd ontving hij van Paus *Pius VII*

vergunning om tot het wereldlijke leven terug te keeren, en hij huwde Mlle. *Grandt*, welke hij, bij zijne terugkomst uit Amerika, te Hamburg had leeren kennen. Van dien tijd ook dagteekent de twist tusschen hem en *Fouché*.

Napoleon, Keizer geworden zijnde, benoemde *Talleyrand* tot groot Kamerheer des Rijks en droeg hem later de waardigheid van regeerend Vorst van Benevento op, terwijl hij hem tevens het portefeuille van Buitenlandsche Zaken liet behouden.

In 1807 werd hij verheven tot de waardigheid van *Grand Electeur*, waarbij hij in zijne bekrekking van Minister van Buitenlandsche Zaken door den heer *de Champagny* vervangen werd.

Talleyrand bestreed met kracht de ontwerpen van *Napoleon* ten aanzien van Spanje, en de eerste nadeelen, welke de Fransche troepen leden, verbitterden den Keizer nog meer tegen hem en deden hem in ongenade vervallen. Uit het Bestuur en uit den Keizerlijken Raad verwijderd, bevond hij zich als ware het onder zeker toezigt, waarover hij zich echter weinig bekreunde, want hij had reeds meermalen vroeger de waarde van het geduld leeren kennen, gelijk het geduld dan ook altijd zonder tegenspraak een der grootste middelen van welslagen van dezen bekwamen Diplomaat is geweest. In 1814 vinden wij hem dan ook terug als President van het provisionele Bestuur, en Frankrijk tot op de aankomst van den Graaf *van Artois* beheerschende. Destijds oefende hij op de buitenlandsche Vorsten en vooral op den Keizer *Alexander*, die zijn hôtel te Parijs betrokken had, eenen invloed uit, welken geheel Frankrijk gevoelde. Den 12 Mei 1814 benoemde *Lodewijk XVIII* hem tot Pair van Frankrijk en Minister van Buitenlandsche Zaken, en den 4 Junij van datzelfde jaar vertegenwoordige hij Frankrijk op het Congres van Weenen.

Gedurende de honderd dagen bleef hij doof voor al de aanbiedingen des Keizers, die te laat zijnen invloed en zijne staatkundige belangrijkheid begreep.

Met *Lodewijk XVIII* naar Frankrijk teruggekeerd, vatte hij zijne bediening van Minister van Buitenlandsche Zaken weder op, en werd buitendien President van den Raad; doch drie maanden daarna gaf hij zijne demissie, willende hij niet zijnen naam teekenen onder een tractaat, welks bepalingen, volgens hem, eene schande en een bederf voor Frankrijk waren. Tot Groot-Kamerheer benoemd, verscheen hij steeds ten Hove, doch bleef van de zaken van het Bestuur verwijderd. Niettemin schaarde hij zich steeds aan de zijde der oppositie van de Kamer der Pairs; hij verscheen weinig op het spreekgestoelte, doch oefende eenen grooten invloed op zijne collega's uit.

Als koele aanschouwer en waarnemer der gebeurtenissen, wachtte *Talleyrand* met kalmte de uitkomst van de verheffing van den heer *Polignac* tot het Bestuur af, bij had zijne maatregelen dien ten gevolge genomen, en de uitbarsting van 29 Julij vond hem gereed om opnieuw in het perk te treden.

Dadelijk na de drie dagen tot Gezant te Londen benoemd, had hij bereids zijne batterijen in gereedheid gebragt om wel ontvangen te worden door het Ministerie *Wellington*, waarvan hij reeds veel vriends.

Talleyrand is de eerste schrijver van een geheel vormig stelsel op de theorie der manen en gewigten.

— Te Straatsburg is den 14den dezer een hevige brand in een der stallen van het 1ste regiment artillerie ontstaan. In weerwil der spoedig aangebragte hulp is het gebouw, hetwelk bij geluk afgezonderd stond, door de vlammen vernield geworden; van de 20 paarden zijn er 17 verbrand. Dit ongeluk wordt aan de onachtzaamheid van een artillerist toegeschreven. Ook te Lyon heeft in den nacht van 11 op 12 dezer een geweldige brand gewoed, waardoor meer dan honderd familien huisvesting en bezitting hebben verloren, men vreest zelfs dat er menschen bij zijn omgekomen.

— Uit Algiers word van den 2 Mei gemeld, dat de legermagt van *Abdel-Kader* al meer en meer in de provincie Constantine indrong en verscheidene Scheiks, die te voren onder *Achmet*-Bey gestaan hadden, zich aan hem hadden onderworpen.

Deze geheele beweging, zoo vervolgt het bericht, van *Abdel-Kader's* krijgsgenden is van een veel bedenkelijker aard, dan men algemeen schijnt te begrijpen. Niet slechts heeft hij daardoor het met den Generaal *Bugeaud* aan de Tafna gesloten verdrag op eene in het oog vallende wijze geschonden, maar die zonder gerucht plaats hebbende veroveving van een groot gedeelte der provincie Constantine in naam van eenen Vorst, die voor weinige jaren nog slechts een gewoon Marabout of geestelijke was, en zijn gezag alleen aan zijne eigene geestkracht en aan zijnen waren of voorgewenden ijver voor de leer van *Mohammed* te danken heeft, kan de vestiging der Franschen in Afrik aanmerkelijk bemoeilijken, er zelfs de oorzaak onmogelijk maken. Indien men niet dadelijk waakt, zullen binnen zes maanden al de Arabische volksstammen van de grenzen van het Regentschap Tunis tot aan die van Marokko aan *Abdel-Kader* gehoorzamen.

— Nog berigt men van dat, de het warrant, hetgeen tusschen den Maarschalk *Vallée* en den Afgezant van *Achmet*-Bey, *Ben-Aissa* geteekend was, de goedkeuring van de Fransche Regering niet heeft weggedragen, en deze nu voorwaarden gesteld heeft, welke *Achmet* niet kan aannemen.

TELEGRAPHISCHE DEPÊCHE.

TOULON, 16 *Mei*. ALGIERS, 12 *Mei*.

De Maarschalk Vallée aan den Minister van Oorlog.

De Provincie Algiers is bij voortduring rustig. Ons etablissement te Belida is verzekerd; de Arabieren verontrusten dezelve niet en zij voorzien de markten bij onze legerkampen geregeld van levensbehoeften. De fortificatie-werken zijn genoegzaam gevorderd om onze troepen te dekken; binnen weinige dagen zullen zij voltooid zijn. De onderwerping van *Beni-Salaks* schijnt volkomen te wezen; de Hadjouten komen op onze markten en een groot getal Arabieren, die sedert lang de vlakte verlaten hadden, keeren in hunne woonplaatsen terug, onder de bescherming van onze kampen.

De dappere en stellige wijze, op welke wij ons overal nedergezet hebben, schijnt een einde aan alle onzekerheid van hunnen kant te maken.

— Men meldt uit Rio Janeiro, van den 21 Februarij, dat 's Konings zoon, de Prins *van Joinville*, eene zeer prachtige deputatie van den Keizer van Brazilie, Don *Pedro II*, heeft gegeven, aan boord van Zr. Ms. oorlogschip *Hercule*, waarvan het dek, van den grooten mast tot aan de campagne, in eene prachtige danszaal was herschapen, en waarbij 300 der voornaamste Brazilianesche dames tegenwoordig zijn geweest. Na het feest, zijn de schepelingen op wijn en sterken drank onthaald, en hebben zij van de levendigste geestdrift voor den Koning en zijn geslacht doen blijken.

MENGELINGEN.

LIJDEN EENS FRANSCHEN AFGEVAARDIGDEN.

Er is zeker niets eervollers dan Frankrijk in de Kamer van Afgevaardigden te vertegenwoordigen; maar dit eer heeft hare ongemakkelijkheden. Den Afgevaardigde des Departements is door zijne volmagt, eene menigte wederwaardigheden opgelegd. De lieden zijner provincie beschouwen hem als een Agent, als een Zaakwaarnemer, die bij elke gelegenheid hun hulp moet verleenen. Zij vermoeden in alles regt te hebben op zijne bemiddeling, krachtens hunne magt als kiezers. Als slagtoffer van deze onbeschaidenheid, bemerkt de Afgevaardigde zich zelven niet; zijne ledige uren worden door brieven bezet, de verzoeken en commissien van allerlei aard, die hem bestormen, en dikwijls in tegenspraak met elkander zijn, nemen hem geheel zijnen tijd weg.

De kwellingen der Afgevaardigden beginnen bij zijn ontwaken. Hij doorloopt de morgenbladen, gaat de staatkundige barometer na, en ziet vergeefs of zijn naam niet in den *Corsaire* of de *Charivari* geschandvlekt is. Weldra komen nu achtereenvolgend de bezoeken; een ieder heeft wat te verzoeken. „En onze brug?" zegt de eene, „gij had ons eene brug beloofd, en wij wachten nog altijd daarop. De Regering acht ons, zoo het schijnt, zeer gering, daar zij niet eens de kosten eener eenvoudige brug mag inwilligen. Overigens zijn er schikkingen te maken, breng gij de zaak op het tapijt; het is immers uwe zaak zoo goed als de onze. Bij elke verkiezing stemmen wij voor dien Candidaat, welke ons de brug belooft, en wanneer de tijd om is, hebben wij geen brug, en zijn genoodzaakt voor eenen anderen te stemmen. Zoo duurt de zaak sedert twintig jaren voort, doch wij zullen niet loslaten. De Kamer zal, zoo men zegt, ontbonden worden; dan te beter voor ons. Denk daar wel om; wij zullen alleen voor u stemmen, wanneer wij bij die gelegenheid over onze brug kunnen gaan; moeten wij echter over het veer den vloed overtrekken, dan stemmen wij voor uwen mededinger. Daar echter de bouwing der brug eenigen tijd zal vereischen, zoo zijn wij te vreden, wanneer gij ons eene ordonnantie vertoont, die ons den spoedigen opbouw verzekert."

„Mijn heer," zegt een ander, „Frankrijk zal thans twee spoorwegen bekomen, een dezer banen zal zich van Parijs naar Marseille uitstrekken; wij verlangen dat dezelve door onze stad loope. Op u rust de verpligting dezen onzen wensch door de Regering te doen aannemen." „„Maar ligt uwe stad niet op eenen berg?"" „Ja, maar wat doet dat? Komt de kunst niet alles te boven? Het zoude er ellendig uitzien, indien men zich door zulke nietige hinderpalen liet tegenhouden." „„Een nog moeijelijker punt is, dat de baan eenen grooten omweg zoude moeten maken om u op te zoeken. Gij ligt geheel buiten de rigting. De tegenwoordige straatweg, welke ook de spoorweg in ons departement volgen moet, loopt, naar ik geloof, op eenen afstand van 15 uren van uwe plaats."" „Het is waar, dat de onder-Prefectuur van B. door bijzondere gunst den straatweg heeft verkregen, maar ieder het zijne, en thans is de beurt aan ons. Ook is het onze stad wel waard dat men voor dezelve eenen omweg van 15 uren zoude maken. Het is eene, in vele opzigten, merkwaardige stad. Men heeft daar kortelings geleden eene Romeinsche graftombe ontdekt, welke de bewondering der oudheidkenners tot zich heeft getrokken. Men zal er ongetwijfeld nog andere ontdekken. Gij ziet dat wetenschap en kunst onze zaak begunstigen. Wij rekenen op u. Overigens moet ik u verwittigen, dat gij voor de volgende verkiezing eenen mededinger hebt, die ons den spoorweg plegtig beloofd heeft."

Na deze verzoeken betreffende plaatselijke belangen, biedt zich eene dame aan; zij heeft eene uitgezochte kleeding, droefheid is op haar gelaat te lezen, zij zet zich met eenen diepen zucht neder, en verklaart de oorzaak van haar bezoek als volgt: „Gij ziet eene ongelukkige vrouw voor u mijn heer. Ach! tooneelspelen en romans hebben geen ongelijk, wanneer zij het lot der vrouwen met zulke treurige kleuren afschilderen. Ons leven bestaat waarlijk uit tranen. *Balzac* kent ons voortreffelijk! ook draag ik hem daar voor in het hart. Ik ben nog geen dertig jaren oud, maar bij de gehuwde vrouwen wacht het ongeluk niet op het getal jaren. Ik behoor tot rijke maar verblinde ouders. Zij hebben mij opgeofferd. Jong en zonder ondervinding, wierp men mij in de armen eens reeds bejaarden mans. Ik verlangde eene ziel die in staat was de mijne te verstaan; maar ach! mijn man was twintig jaren te oud. Ik vrees geene emancipatie der vrouwen, maar alleen haar welzijn; ik verlang eene haven, een toevlugtsoord om onze, door de stormen van echtelijke verbindingen, gereisterde levens, in zekerheid te brengen. Deze beschermende haven is de echtscheiding. De scheiding is eene garantie; het huwelijk zonder einde, is eene verschrikkelijke gevangenis. Ik heb over dit onderwerp een verzoekschrift aan de Kamer ingediend; ik hoop mijn heer, dat gij hetzelve met uw schoon redenaars-talent, met uwen invloed op uwe mede-Afgevaardigden, of ten minste met uwe stem zult willen ondersteunen."

De Afgevaardigde wacht zich wel, een onderhoud aan te knoopen dat niet eindigen zoude, en belooft, alle mogelijke zorg aan de scheidings-questie te besteden. De ongelukkige vrouw dankt hem zeer, en zegt bij het weggaan: „Ik wil mij persoonlijk tot alle Afgevaardigden wenden, reeds sedert acht dagen leg ik bezoeken af, en ik heb nog slechts bij honderd zes en negentig vertegenwoordigers te gaan, maar met moed, en op zijnen tijd een fiacre, bereikt men het doel."

Naauwelijks is de echtscheidings-dame vertrokken, of onze Afgevaardigde ziet een der aanzienlijken van de stad, welke hij vertegenwoordigt, in zijne kamers treden. „Hoe dan," roept deze uit, „zal ik nog op mijn kruis van het eere-legioen wachten? Ik kan zonder grootspraak zeggen, dat ik een der voornaamste ondersteunen van het Departement ben, en mij ontbreekt het kruis. Dit is belagchelijk en veroorzaakt mij duizende kwellingen. Onlangs b. v. was ik bij den Maire, wij kegelden, en ik was de eenige die geen orde-lint had! In tien minuten tijd had ik het spel verloren. Gewis ben ik niet zoo bijgeloovig, dit ongeluk aan den mangel van een rood bandje toe te schrijven, maar toen ik mijne drie medespelers met hunne kruissen versierd, mij alleen van alle onderscheiding beroofd zag, voelde ik eene mismoediging en een gevoel van terugwerking, welke mij van mijne gewone vaardigheid berooven, ik maakte eenen twintig en verloor 40 partij met rijn. Dit verlies van tien, aan maanen met orden, heeft mij verbitterd. Het is waarachtig te erg, dat een man als ik, die twee honderd vijftig morgen bosch bezit, geen kruis van het eere-legioen heeft. Ik ben mogelijk de eenige man in Frankrijk, die zulke bezittingen en geene orden heeft. Is de grondeigendom niet de steun van den troon, en de voornaamste hulpbron des budgets? Gij vraagt naar mijne verdiensten? Mijne boomen, mijn hout zijn mijne verdiensten. En wat nog meer is, ik heb mij steeds openlijk als een aanhanger der Regering bekend gemaakt, wat is er meer noodig mijn heer, om het kruis te hebben? Wanneer ik er op loopen wilde, had ik nu reeds het Commandeurs-kruis moeten bezitten."

De lieden, die voor hunne bijzondere belangen spreken, zijn wijdloopig; de Afgevaardigde weet, dat de minste tegenbedenking eenen nieuwen woordenvloed ten gevolge zoude hebben; hij hoort daarom stilzwijgend toe, geeft door teekenen zijne aandacht te kennen, en belooft, wanneer zijne rede ten einde is, zich vlijtig met het kruis van zijnen achtingwaardigen stadgenoot bezig te houden.

Een nieuwe landsman verschijnt thans, doch een man, die niet maar orden maar naar vermaak haakt. „Mijn waarde Heer Vertegenwoordiger, wij zijn voor de feesten te Parijs gekomen, en ik reken hieromtrent op u, zoo als gij bij de verkiezingen op mij kunt rekenen. Ik heb mijne vrouw en drie dochters hier, die zich gaarne op de hof-bals wilden vertoonen. Gij weet, dat de vrouwen veel aan deze vermaken hechten en dit is zeer natuurlijk. Die arme vrouwen! Zij kwellen zich met de zorgen van het huishouden en vervelen zich dikwijls te huis; het is dus billijk haar van tijd tot tijd eenige verstrooijing te verschaffen. Ik heb ook mijnen zoon bij mij, *Anatole*, een kind van dertien jaren, maar iets buitengewoons voor zijnen ouderdom; ik reken op u, om voor hem eene beurs bij eene der gymnasiën van Parijs te verkrijgen. Mij valt nog in, dat, daar mijn zoon later hoogere staatsbetrekkingen moet vervullen, hij ook vroeg de groote wereld moet leeren kennen; ik zoude dus wenschen, dat hij mede in de uitnoodiging begreepen ware, welke gij ons zult verschaffen. Overigens is *Anatole* wel opgevoed, en geen onaardig kind dat zich aan de ververschingen te buiten gaat en de presenteer-bladen omstoot. Ik zal hem voordit zeggen, hoe veel stuk hij doet en glazen hij neemen moet. Ik verzoek u alzoo om eene kaart tot uitnoodiging voor het bal op het stadhuis, het bal der nationale garde en het bal op de tuilerien. Gij weet, dat wij voor lang ingerigt zijn, om overal te kunnen verschijnen."

De uitnoodigingen tot de hofbals zijn moeijelijker te verkrijgen dan het

kruis van het eere-legioen, ondertusschen staat de Afgevaardigde de zoo dringend gevraagde familie-uitnoodiging niet geheel af; hij beloofd de noodige stappen te doen om deze gunst te erlangen.

Nu verwittigt men hem dat het ontbijt gereed is; hij gaat in de eetkamer, en vier verzoekers volgen hem; twee, plaatsen zich zonder verdere pligpleging met hem aan tafel. Het ontbijt-uur is dat, waarop de Afgevaardigde, de bij hem ontvangene brieven, leest. Hij vindt er verscheidene op zijn servet; zij dragen den stempel van zijn departement. Bij opening blijkt de eerste van den Bibliothecaris der hoofdplaats te zijn, en houdt het volgende in:

„Mijnheer, de bibliotheek onzer stad bevindt zich in eenen deerniswaardigen toestand. Wij hadden eenen *Voltaire* en eenen *Rousseau*, welke de zendelingen defekt gemaakt hebben, door de met ketterij bezoedelde deelen te verbranden. Wij hadden eene verzameling van den *Moniteur*, welke onze Prefect deerlijk gehavend heeft, door er die nummers uit te scheuren, waarin zijne adressen en gelukwenschen aan den Keizer, aan *Lodewijk XVIII*, den Hertog *van Wellington* en *Karel X* te vinden waren. Eenige andere wetenschappelijke werken zijn verloren geraakt. Onder deze treurige omstandigheden, wenden wij ons tot u, om eenige dier werken te bekomen, waarop het Ministerie altoos inteekent, en die het, zoo men zegt, met groote edelmoedigheid verdeelt."

Twee andere achtervolgens geopende brieven, zetten den Afgevaardigde in groote verlegenheid, de eerste luidt: „Men staat op het punt van in de Kamer der Afgevaardigden eene wet op het zout voor te dragen." Het door de Commissie opgemaakte ontwerp is zeer voordeelig voor ons departement, wij hoopen dat gij hetzelve door eene krachtige redevoering zult *ondersteunen*." De tweede: „Men wil in de Kamer van Afgevaardigden eene wet op het zout voordragen." Het door de Commissie opgemaakte ontwerp is zeer nadeelig voor de belangen van ons departement; wij hoopen dat gij hetzelve door eene krachtige rede zult *bestrijden*."

Een brief ligt nog ongeopend. „Misschien brengt mij deze uit de verlegenheid," zeide de Afgevaardigde, doch er staat niets van zout in dezen laatsten epistel. Hier volgt dezelve:

„Waaraan denkt gij dan zeer vereerde? Ik verwacht eene kist met modeartikelen, welke gij mij op den vijftienden zenden zoudt; wij tellen reeds den achttienden, en nog heeft men niets van u gehoord. Zoo langzaam heb ik nier gewerkt, toen het er op aan kwam, uwe keus te ondersteunen en stemmen te verzamelen. En daarenboven is het uwe eigene zaak, want zoo ik eenigen invloed in onze stad heb, ben ik zulks aan mijn toilet verschuldigd. Ik zeg u verder niets als dat madame *F.*, die, zoo gij weet, den Kandidaat der oppositie ondersteunt, mij bij de laatste soirée des Ontvangers-Generaal, verdiskerd heeft. Haar kring van bewonderaars heeft zich ten koste des mijnen vergroot. Zij had eene taille, welke haar den merkbaar overzigt gaf, eene hoogst voordeelige taille, zeg ik u, welke u bij de eerstvolgende verkiezing nog wel eenige stemmen zoude kunnen kosten. Zij is zeer coquet, en de mannen laten zich zoo dikwijls door den schijn bedriegen. Het laatste canezou-kleed, dat gij mij gezonden hebt, staat niet goed. Mevrouw *J.* heeft armbanden met cameën. Draagt men dan thans cameën? Ik heb er een paar, welke ik zoude haanen laten omvatten. De Generaal geeft Maandag over acht dagen een bal, en wanneer ik voor dien dag mijne kist niet heb, dan zijn wij ongelukkig. Schrijf mij toch, wat thans de nieuwste vorm der mouwen is, en welke bloemen thans het meest gedragen worden, voornamelijk door vrouwen van mijne haarkleur. Ik zend u een lok van mijn haar in het gevat dat gij in de schakering niet juist moge betinneren. Gij zijt zeker vrank van de rekening der wasschvrouw afrekken, welke onbeschaamd hoog is. Ik zal u in de volgende week door den heer *B.*, die Donderdag naar Parijs reist, eene handschoen en eenen schoen zenden; koop mij zes paar witte en zes paar gekleurde handschoenen naar dat maatje, als mede vier paar schoenen en twee paar laarsjes. Ik reken op uwe naauwgezetheid, maak twe inlatigheid weder goed, en benoem mijne commissie met den ijver en de naauwkeurigheid eens goeden Afgevaardigden."

Nadat hij dezen lieven brief gelezen heeft, ontwijkt de Afgevaardigde andere bezwaren door zijne woning te verlaten om zich naar de zitting der Kamer te begeven. Maar de verzoekers wachten hem gaande weg op. Eindelijk komt hij in het *palais-bourbon* tusschen twee verschillende meepingen, die hem om zijne stem verzochten. De doctrinairen grijpen hem regts, de tiers-parti links aan, en ieder zoekt hem naar zijne zijde over te halen. De zitting is geopend en nieuwe beproevingen beginnen; eerst eene rede van den heer *R.*, dan van *D.* Onze Afgevaardigde is zoo gelukkig van in te slapen. Plotseling doet hem eene levige discussie ontwaken, en hij ziet dat het eindelijk uur daar is, doch moet vooreerst nog eene eindelooze verdediging van *N.* aanhooren, welke de zitting zeer laat doet voortduren. Eindelijk is hij zoo ver vrij om aan tafel te kunnen gaan, doch ook hier moet hij zijne rol van Afgevaardigde weder opnemen en voortzetten. Hij gaat in de eetzaal en vertoont zich eenen oogenblik in de loge der Ministers. Oogenblikkelijk stellen zich vijf of zes leden uit zijne provincie als schildwachten voor de deur, en zoodra hij daaruit te voorschijn treedt, kwellen zij hem om hen aan Z. Exc. voor te stellen.

Voor den Afgevaardigde is er geen toevlugtsoord, geene schuilplaats, welke hem tegen de verzoekers en kiezers zijner provincie zoude kunnen beschermen. Zelfs eerst om middernacht naar huis gaande vindt hij somtijds nog eenen vermoeiden verzoeker, die hem afwacht; te middernacht heeft hij even zoo vele brieven te lezen als des middags. Des nachts droomt hij van kiezers, bal-uitnoodigingen, bibliotheken, canezous, zontwetten, kruisen, hangende bruggen; de stem des verzoekers weergalmt in zijn oor, de spoorweg loopt over zijn hoofd, zijn geheel departement zet zich op zijne borst om hem te verpletteren. Wanneer hij eindelijk uit dezen angstvollen droom ontwaakt, zoo is het om den volgenden dag even als den vorigen door te brengen.

GENEALOGIE DER SUIKER.

Een zoo even onder den titel van: „Onderhoud over natuur en kunst" (*Conversation on nature and art*) in Engeland verschenen boekje, bevat, onder anderen, eenige belangrijke bijdragen tot de geschiedenis der suiker. Het eerst werd de suiker aangekweekt in het land dat zoo vele zaken wist en uitvindingen deed vroeger dan overal elders, namelijk in China. In Europa acht men hog niet om de zoet genot, toen men zich in China reeds twee duizend jaren daarmede verkwikte. De Grieken hebben dezelve gekend, doch alsnog als iets zeer kostbaars en zeldzaams, en dan nog wel eerst ten tijde van *Alexander*. Zij ontving toen, waarschijnlijk om dat men dezelve alleen in hunne zendingen uit Indië kende, den naam van „Indisch zout."

De Chinezen verstonden reeds de kunst om dezelve te raffineren. Van China was dezelve intusschen westwaarts naar Indië gekomen, daar ontving zij den naam welke daaraan nog gegeven wordt, namelijk „*Zucchi*" met de bijvoeging *Indie*, dat is: *bamboes-suiker*.

Van de Europesche volken der middeleeuwen waren het de Portugezen, die de suiker het eerst, en wel in de westelijke havens van Indië, leerden kennen. Volgens de Oostersche wijze, verhaalden de Indiërs wonderen van dit product, en verborgen er den waren oorsprong van; zoo dat vele fabelen daaromtrent in Europa verteld werden, en de geleerden zich het hoofd over de aankweeking van dit product braken. Eenige beroemde theoretici verklaarden het eenvoudig voor Oostersche honig; hiertegen werd aangevoerd, dat zich in dezelve volstrekt geene soorten van bijen, zoo als in andere honig opdeden, waarop sommige zegevierend antwoordden, dat deze honig zonder bijen werd voortgebragt. Anderen geloofden dat het eene soort van manna was, welke in Indie uit den hemel nederviel, welken gingen ook de Chimici aan het onderzoeken van dit nieuw manna, en verklaarden het voor het verdikte sap eens boomstams. De eene verklaring werd, zoo men hier, langzamerhand duidelijker dan de andere. Eindelijk baarde *Marco Paolo* algemeene verwondering, toen hij van zijne reizen te Venetie terug kwam, en, met het suikerriet in de hand, het geheim der suiker-teelt openbaarde. Inmiddels had zich ook de aankweeking van het suikerriet uit Indie gedurig meer westwaarts, tot in Arabie, uitgebreid, en van daar maakte dezelve, even als de koffij, de reis door alle zuidelijke deelen der wereld. De winzucht had zich daarvan meester gemaakt, en deze propaganda heeft nog grootere magt dan de staatkundige en Godsdienstige. Van Arabie kwam het suikerriet in Egypte, van Egypte naar Sicilie, van Sicilie naar Madeira, van Madeira naar Spaansch-Amerika, Brazilie en Barbados, en van daar eindelijk naar alle eilanden van Britsch West-Indie.

ZEE-TIJDING.

In Tessel binnengekomen W. G. Hillinga, van Christiaansand, T. A. Warner, van Drammen, S. Petri, van Cuxhaven.

In het Vlie binnengekomen K. H. Plukker, van Sunderland, N. M. Lindegaard, van Hull, J. Arkius, van New-Castle, P. Nilsson, van Gothenburg, D. K. de Groot, H. D. de Groot en B. H. Plukker, van Christiaansand, J. G. de Vos en J. A. Zuil, van Drobak, L. H. Deddes, van Libau, H. W. Lukens en D. H. Daniels, van Ostrisoer, J. Eilers, van Ondsoen.

Te Tersch. niets gepasseerd.

Het schip *Phonix*, Kapt. H. Bindemann, is den 18 Mei van Amsterdam naar Memel vertrokken.

Het schip *Bantam*, Kapt. C. Schoewert, van Batavia naar Rotterdam, is den 9 Mei gepraaid op 49° N. breedte, 9° W. lengte.

Het schip *Trayka*, Kapt. B. H. Meinertz, van Livorno naar Amsterdam, is den 28 April gepraaid op 44° N. breedte, 13° W. lengte.

Arrivementen: Te Montevideo Kapt. C. van der Wind, van Amsterdam, te New-York E. H. Mugge, en te Rouen H. B. de Jonge, beide van Rotterdam; te Belfast J. Williams, van Dordrecht; te Liverpool Kapt. de Boer, en D. Guyt, van Rotterdam, A. H. Karsyns, van Delfzyl; te Newport J. Woods, van Rotterdam, T. Lloyd, van Dordrecht; te Gravesend O. F. Fokkema, van Workum, R. Stranack, en te Hull W. Boiers, beide van Rotterdam; te Sunderland T. Brown, van Amsterdam, J. Scott, van Dordrecht; te Northshields J. Gowland, van Amsterdam.

PRIJS-COURANT DER EFFECTEN.

Amsterdam den 19. Mei 1838.

Nederlanden.			Gebl.	Pruissen.			Gebl.
Werkel. Schuld 2½ pCt.	54⅛	54½	54⅜	Geldl. te *Land.* 4 pCt.	—	—	—
Dito — 5 —	101⅛	101½	101⅜	Aandeelen van dito	—	—	—
Ung. — —	—	—	—	Spanje.			
Kans-Biljetten	24⅛	25⅛	25	Nieuwe 1835 5 pCt.	21½	22½	21½
Amort. Syndic. 4½	95	95⅛	95⅛	Dito onbep.	—	—	—
— — 3½	79⅛	79⅜	79⅜	Dito passive	5	5⅛	5⅛
Hand.-Maats. 4½	187⅝	188⅛	188	Dito uitgest.	—	—	—
Nieuwe dito 4½	—	—	—	Coupons	—	—	—
Aandl. H. Spoorw.	—	—	—	Oostenrijk.			
Frankrijk.				Obl. *Geld* & C°. 5 pCt.	—	—	—
Inschr. Grb. 3 pCt.	—	—	—	Certificaten	—	—	—
— — 5	—	—	—	Neg. Metaliek 5	—	—	—
Rusland.				Idem	—	—	—
Gb. H. & C°. 1798 5 pCt.	104⅝	105	104⅞	Dito in *Lage*	—	—	—
1822 5	—	—	—	Bank-Aktien	—	—	—
Ins. en Certif. 6 —	68⅛	69	68⅞	Pausen.			
— 1822 5 —	97⅛	98	97⅝	Certificaten 5 pCt.	—	—	—
				Dito in *Napels* 5	—	—	—

De Prijs van de Boter aan de Waag binnen Leyden.

Zaturdag den 19. Mei 1838.

Heet Boter. Van 24 tot 28 gulden.

Gras Boter. Van 31 tot 35 à 36 gulden.

De Staatsraad, Gouverneur van Zuid-Holland, herinnert bij deze alle houders van Pretentiën, zoo ten laste van het Rijk als van de Provinciale Administratie in Zuid-Holland, over de dienst van 1837, dat de tijd tot het indienen van hunne Rekeningen of Declaratiën, ten gevolge der bepalingen, vervat in de wet van 9 November 1815 (*Staatsblad* N°. 51), met den laatsten Juni zal eindigen, en dat alzoo na dien dag geene zoodanige Declaratien meer kunnen worden aangenomen; mooglijk hij mindien de belanghebbenden uit, om dezen uiterlijken termijn niet af te wachten, en alzoo vóór den afloop van denzelven, hunne stukken in te zenden aan die Autoriteit of Ambtenaar, van wien zij den last, welke betrekking heeft tot het object hunner onderstaande Pretentie, bekomen hebben.

's Gravenhage, den 16 Mei 1838.

De Staatsraad, Gouverneur voornoemd,

VAN DER DUYN.

Getrouwd:

J. J. QUANT,

Wednesday, en

S. F. SPROCKEL.

Leyden, 20 Mei 1838.

Eenige Kennisgeving.

*** Heden verloste voorspoedig van eene welgeschapene DOCHTER GODEFRIEDA MARIA VAN BAALEN, geliefde Huisvrouw van

Leyden, 19 Mei 1838. JACOBUS VAN DEN BERG.

*** Heden morgen overleed, tot onze bittere droefheid, de jongste onzer Lieveling, JOHANNES MARINUS, in den ouderdom van een jaar en zes maanden.

Leyden, den 20 Mei 1838.

J. W. VISSER.
M. VISSER,
geb. POELJEJOR.

Vrienden en Bekenden gelieven deze algemeene doch als bijzondere Kennisgeving aan te merken.

*** De Ondergeteekende heeft de eer te berigten, dat hij zijn Nieuw aangelegde en opgerigte KOFFIEHUIS, thans genaamd *BUITEN-LUST* (voorheen *Vijve-Lust*), zal openen op Woensdag den 23 Mei eerstkomende, en beveelt zich in de gunst van het geëerde Publiek, welke hij zich door eene civiele en fatsoenlijke bediening zal trachten waardig te maken.

Leyden den 17 Mei 1838. G. O. U. V. E.

*** J. WESSELING, H. WESSELING, G. WESSELING en J. WESSELING Hz., Makelaars, zullen op Vrijdag den 25 Mei 1838, des namiddags ten drie ure, te Amsterdam in de *Witte Swaan*, op den Nieuwendijk, presenteerende te Verkoopen: Een aanzienlijke geheel nieuw aangekomen koffer en ongebroken Partij STUKHOUT, bestaande in Wagenschot, Pitchpine, Vahoun en Halfvahout, eenige mooije nieuw aangekomene partij Deenen, Ribgten en Greenen, en mede Partijtje Eikenhout, en andere HOUTWAREN. Liggende als bij Notitie worde aangewezen, die aan het Kantoor van BONEKONING en ALKES te verkrijgen zijn.

Bij de Wed. ANTHONY DE KLOPPER en ZOON, te Leyden.